

opusdei.org

Prelatovo pismo (siječanj 2012.)

Upravimo sada pogled na godinu koja počinje. Koliko će nam dobročinstva Gospodin pružiti ako je prolazimo skupa sa svetom Marijom! Molimo našu Majku na ovaj dan kada se Crkva na svečani način spominje njezina božanskoga Materinstva.

10.01.2012.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Dok smo jučer u prelatskoj crkvi Svete Marije Mira pred Presvetim Sakramentom, izloženim u pokaznici, pjevali *Te Deum*, zahvaljivali smo Presvetom Trojstvu za dobročinstva koja nam je udijelilo u godini koja je upravo prošla. Osjetio sam veliko jedinstvo s Papom i cijelom Crkvom, posebno sa svakim pojedinim od vas i sa bezbrojnim suradnicima i prijateljima Prelature. Vidio sam i čuo kako je naš Otac molio taj himan, u želji da se pridruži hvalospjevu koji svako stvorenje iskazuje Bogu. Svaki dan, nakon slavljenja svete Mise i dok je skidao misno ruho, izgovarao ga je neizmjereno pobožno i u jedinstvu sa svojim kćerima i sinovima.

Ovih dana Božićnog vremena, kao i uvijek, logično je da još intenzivnija budu naša djela zahvale prema Nebu, na prvom mjestu za utjelovljenje i rođenje Našega Gospodina Isusa Krista. Taj je dar

vječiti temelj naše zahvalnosti, naše hvale i našeg klanjanja prema Bogu koji nas ne prestaje ludo ljubiti i koji nam to bez prestanka pokazuje.

Početak nove godine mora nam pomoći da uvijek bude prisutan dokaz božanske ljubavi. Crkveni očevi i svi sveci u različitim povijesnim epohama bili su zadivljeni dok su razmišljali kako Kristovim rođenjem Vječnost ulazi u vrijeme, a Neizmjernost postaje malena uzimajući našu ograničenu ljudsku prirodu. „Jeli nam Bog mogao dati veću milost?“, pita se sveti Augustin. „Imajući jedinog Sina učinio Ga je Sinom čovječjim kako bi sin čovječji postao sinom Božjim. Potraži gdje je tvoja zasluga, potraži odakle dolazi, traži gdje je tvoja pravednost; i vidjet ćeš da ne možeš naći ništa drugo osim čiste milosti“.

[1]

Naša zadivljenost i zahvalnost još su veće ako promatramo kako nam Bog nije tek na neko vrijeme ili za određeni trenutak dao taj dar, već za uvijek. **Vječnost je ušla u ograničenje vremena i prostora kako bi „danas“ bio moguć susret s Njim. Liturgijski tekstovi za Božić pomažu nam da shvatimo kako su događaji za spasenje koje je Krist ostvario uvijek aktualni i oni zanimaju svakog čovjeka i sve ljude. Kada u liturgijskom slavlju slušamo ili izgovaramo „danas nam se rodio Spasitelj“, ne koristimo se nekim praznim konvencionalnim izrazom, već ga priznajemo i prihvaćamo kao što su to činili pastiri u Betlehemu, kako bi se On rodio također i u našem životu, te ga obnovio, prosvijetlio i preoblikovao svojom Milošću i Prisutnošću.**[2]

U svjetlu dragog božanskog određenja za cijelo čovječanstvo i za

svakoga pojedinca događaji godine koja završava dobivaju svoj pravi izgled: zdravlje i bolest, uspjesi i porazi, sretni i bolni događaji, ono što smatramo dobrim i ono što nam se čini manje dobrim... Kako je to lijepo izrazio naš Utemeljitelj u točki *Put*a kada govori da **trebaviše puta na dan uzdići svoje srce k Bogu u znak zahvale. – Jer ti daje ovo i ono. – Jer su te drugi prezreli. – Jer nemaš ono što trebaš, ili jer to imaš. Jer je učinio tako lijepom svoju Majku, koja je također tvoja Majka. – Jer je stvorio Sunce i Mjesec, i ovu životinju i onu biljku. – Jer je učinio onoga čovjeka tako rječitim, a tebe je učinio suhoparnim... Zahvali mu na svemu, jer sve je dobro.**^[3]

Sigurno je da u svijetu ne manjkaju drame i patnje: prirodne katastrofe koje tisućama ljudi oduzimaju život, žarišta rata i nasilja na mnogim mjestima, bolesti i nedostatak dobra

od prve važnosti na mnogim mjestima na zemlji, podjele i trzavice u obiteljima i među narodima... Svemu tome treba sada dodati duboku ekonomsku krizu koja pogađa mnoge države gdje mnogi muškarci i žene prisilno ostaju bez posla.

Ipak, iako um ne može shvatiti zašto se sve to događa, vjera nam tvrdi da ovo naše vrijeme **već na definitivni i neuništiv način uključuje divnu i oslobađajuću novost Krista spasitelja (...).** Božić nas ponovno vraća u susrest s Bogom koji se pojavljuje ponizno u tijelu i slab kao dijete. Zar nije tu poziv da ponovno nađemo prisutnost Božju i njegovu ljubav koja pruža spasenje također i u kratkim i zamornim satima našega svakodnevnoga života? Nije li to poziv da otkrijemo kako se naše ljudsko vrijeme – također i u teškim i mukotrpnim trenucima –

često bogati Gospodinovom milošću, a i još više: Milošću koja je sam Gospodin?[4]

Sjetimo se, kćeri i sinovi moji, bezbrojnih dobara koje smo prošlih mjeseci primili. To možemo razmatrati u prisnoj molitvi. Usprkos naše osobne neznatnosti bila je to još jedna godina vjernosti našem kršćanskom pozivu u Crkvi dok smo slijedili duh Djela. A možemo nabrojiti i mnoga druga dobročinstva: duhovne plodove rada koji je prikazan Bogu i ostvaren u duhu služenja dušama; početak definitivnoga apostolskog posla vjernika Prelature u novim državama i njegovo jačanje u drugima; božanski poziv na služenje u Opusu Dei koji je Gospodin upravio mnogim ljudima po cijelom svijetu; velika unutarnja promjena, razgovori i pozivi na potpuno predanje u nasljedovanju različitih duhovnih putova koje je Bog

prigodom Svjetskog Dana Mladeži u mjesecu kolovozu pobudio u Crkvi ... I mnoga druga dobročinstva u osobnom, obiteljskom i društvenom životu, koje svaki pojedinac mora otkriti i na njima zahvaliti.

Pred takvim prizorom bez granica možemo učiniti svojom molitvu koju je sveti Josemaría bezbroj puta molio, a posebno zadnjih godina svoga života: **Sancte Pater, omnipotens, aeterne et misericors Deus, Beata Maria intercedente, gratias tibi ago pro universis beneficiis tuis etiam ignotis;**^[5]

Sveti Oče, svemogući, vječni i milosrdni Bože: po zagovoru blažene Djevice Marije zahvaljujem ti za sva tvoja dobročinstva, također i za nepoznata. Jer, zaista, više je dobročinstva koja nismo ni primijetili. Tko bi mogao izbrojiti koliko nas je puta Gospodin u svojoj očinskoj providnosti oslobodio od opasnosti duše i tijela? Tko bi bio

sposoban nabrojiti milosti koje nam je ovih mjeseci postigla Presveta Djevica?

Zato je prirodno i nadnaravno logično da se nastojimo zadržati u neprekidnom stanju zahvale. Kao što bi početkom nove godine tražio sveti Josemaría: **Ut in gratiarum semper actione maneamus! Budimo uvijek u neprekidnom djelu zahvale Bogu za sve: za ono što izgleda dobro i za ono što izgleda loše, za slatko i gorko, za bijelo i crno, za maleno i za veliko, za malo i mnogo, za vremenito i za ono što seže u vječnost. Zahvalimo Našem Gospodinu za sva zbivanja u godini, također i na izvjestan način za svoje nevjernosti, jer smo ih spoznali i dovele su nas da molimo za oprostjenje i da konkretiziramo odluku, koja će našoj duši donijeti mnogo dobra, da nikad nećemo biti nevjerni.**^[6]

Upravimo sada pogled na godinu koja počinje. Koliko će nam dobročinstva Gospodin pružiti ako je prolazimo skupa sa svetom Marijom! Molimo našu Majku na ovaj dan kada se Crkva na svečani način spominje njezina božanskoga Materinstva.

Blagdani ovih tjedana potiču nas da se ispunimo ozračjem prvoga Božića. Pred Jaslicama smo promatrali detalje ljubavi Marije i Josipa prema Novorođenom i ispitivali smo svoj odnos s drugima: u svojoj obitelji, među prijateljima, kolegama i svim ljudima koje je Bog na različit način doveo nama blizu. Za svih moramo biti svjetiljka koja vodi prema Kristu, kao što je želio Papa kada je promatrao svjetlo kojim je okićeno Božićno drvo. Rekao je: **Neka svatko od nas nešto svjetla pridonese okolini gdje živi: u obitelji, na radu, u kvartu, na selu ili u gradu. Neka svatko bude svjetlo za one**

koji su uz njega; neka po strani ostavi egoizam koji tako često zatvara srce i čovjeka ostavlja u mislima na samog sebe; neka više pažnje posveti drugima i neka ih više ljubi. I sveti Otac završava: Svaka je mala gesta dobrote kao svjetlo tog velikog drveta: uz ostala svjetlila svijetli u noćnoj tami, čak i u najtamnijoj noći.[7]

Primijenimo te misli na svakodnevni život koji obiluje prilikama predanja Bogu i drugima. Sigurno je da jesmo i osjećamo se neznatnima; upravo zato prenosim vam poziv našega Utemeljitelja da se dragovoljno vratimo kao djeca pred Boga, kako bi se naš nebeski Otac i naša Majka Blažena Djevica Marija posebnom pažnjom o nama brinuli. Ta odluka uključuje želju ***riješiti se oholosti i krivog zadovoljstva sa samim sobom; spoznati da sami po sebi ništa ne možemo, da nam je potrebna milost Božja, snaga Boga***

Oca da bismo spoznali svoj put i na njemu ustrajali. Biti malen znači zaboraviti na sebe kao što zaboravljaju djeca, imati vjeru kakvu imaju djeca, moliti kao što djeca mole.[8]

Ophod male djece sa svojim roditeljima – prepuštanje, povjerenje, hrabre molbe – služi nam kao uzor za naš odnos s Bogom. To je temeljan stav kršćana koji nam, obnovljen iz dana u dan, osigurava sigurnu i pravu stazu, neovisno o uspjesima ili porazima koji se mogu pojaviti.

Pitamo li se često idemo li skupa s Gospodinom? Dopuštamo li Mu da nas u svakom trenutku prati? Kako Mu govorimo o onome što svaki dan doživljavamo?

Tko može biti bolja Učiteljica od Presvete Djevice? Dok sluša poruku svetoga Gabrijela, potpuno se prepušta božanskoj Volji – *fiat mihi secundum verbum tuum!* – i čvrsto je

vjerovala da će se ispuniti *što ti je rečeno od Gospodina*, kao što je rekla Elizabeta, nadahnutu Duhom Svetim. [9] Zatim, u Kani, upravi svom Sinu molbu punu vjere, zagovarajući potrebe mladenaca – *nemaju vina* – i preporuči slugama da točno ispunjaju ono što im Gospodin kaže: *Što god vam rekne, učinite!*[10] Gledajmo više na Mariju i zazivajmo je više.

Za nekoliko dana, 9. siječnja, ispunja se stoideset godina od rođenja svetoga Josemarije. Koristimo tu godišnjicu kako bismo vjerom tražili njegov zagovor, moleći ga Crkvu i čovječanstvo. Na poseban mu način prinesimo potrebe Djela, njegovih kćeri i sinova po cijelom svijetu i nastavite moliti za moje nakane. Svi ste bez prekida prisutni u mojoj molitvi; posebno oni koji trenutno trpe veću fizičku ili duhovnu patnju. Riječima svetoga Pavla tvrdim: *I pravo je da tako osjećam o svima*

vama! Ta ja vas nosim u srcu (...). Bog mi je doista svjedok koliko žudim za svima vama srcem Isusa Krista![11]

Također mi se čini vrlo prikladno da se sjetimo nadnaravnog i ljudskog poticaja, te optimizma koji je nastao iz vjere, koji je svojim sinovima 9. siječnja 1939. u skupnom pismu, godinu dana nakon dolaska u Burgos, prenio sveti Josemaría misleći na rast apostolskog posla u Djelu kada bude završio španjolski građanski rat čiji kraj se već vidio.

Zapreke? Ne brinu me izvanjske zapreke: lako ćemo ih prevladati. Ne vidim više od jedne nemetnute zapreke: vaš manjak sinovstva i vaš manjak bratstva, ako bi se nekad pojavili u našoj obitelji. Sve ostalo (oskudica, dug, siromaštvo, prezir, kleveta, laž, nezahvalnost, protivština dobrih, nerazumijevanje i čak progon od strane autoriteta), sve to je bez

važnosti kada se računa na Oca i na braću, koji su u potpunom jedinstvu po Kristu, s Kristom i u Kristu. Neće biti gorčine koja bi mogla odtsraniti slatkoću naše blagoslovljene Ljubavi.[12]

Snagom našega Oca i u njegovo ime molim vas da porastete u sinovstvu i u bratstvu. Kad ne bismo čuvali temelje tih stožera naše nadnaravne obitelji, nastale bi pukotine u strukturi Djela koje nitko ne smije omalovažiti. Kažem vam ono što nam je saopćio pedesetih godina: da molimo *oremus pro unitate apostolatus*, jer to živimo bez prestanka kontinuiteta.

Svom ljubavlju i želeći vam najljepše nebeske darove u ovoj godini blagoslivlja vas

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. siječnja 2012.

[1] Sveti Augustin, Govor 185 (PL 38, 999).

[2] Benedikt XVI., Govor na općoj audijenciji, 21.12.2011.

[3] Sveti Josemaría, *Put*, br. 268.

[4] Benedikt XVI., Homilija u predvečerje svetkovine Marije Majke Božje, 31.12.2010.

[5] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog skupa, 15.9.1971.

[6] Sveti Josemaría, Bilješke iz razmatranja, 25.12.1972.

[7] Benedikt XVI., 7.12.2011.

[8] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 143.

[9] *Lk* 1, 38 i 45.

[10] *Iv* 2, 3 i 5.

[11] *Fil* 1, 7-8.

[12] Sveti Josemaría, *Skupno pismo*,
Burgos, 9.1.1939.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
sijecanj-2012/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-sijecanj-2012/) (22.02.2026.)